

Po čtvrtedním odpoledni jsem měla volno i v pátek ráno (Ehm, jako nebylo by to špatný chodit do práce na půl dne, když už nemůžeme mít třídní pracovní týden, jako byl na úplným začátku roku ☐ ☐).

A tak se dá dobře předpokládat, že budeme pokračovat tam, kde jsme den před tím skončili. Do růžova vyspaná jsem popadla ohařiska a potřebný vybavení a šlo se. Odmyslím to, že Tali nutně musela jít tam, kde si večer u vchodu našla zase nějakou humus, kterej jsem jí vypáčila z krku a odhodila. Pamatovávka na tohle má výbornýho, takže to tam zase napálila a bylo nutný se dohodnout, že teda opravdu ne. Teprve pak měla čas se jít vyčůrat. Zaběhla do křoví, tak jak potřebuje a ihned poté se nechala skvěle přivolat. Prima, to mi děláš radost Talinko. A dělala mi ji i nadále, protože na zavolání moc hezky, opravdu moc hezky reagovala. Zapomněla jsem si doma píšťalku a musela si tudíž vystačit buď jen s voláním nebo tichým pískáním čistě jen na hubu.

Zaběhla si k rybníčkům a my s Rumíčkem zůstali tam, kde jsme byli. Povídala jsem mu, že počkáme, jak to s Tali bude. Nechala jsem ji tam chvíli a pak si tiše pískla. Radostný flekatý pendolín se dostavilo. Tím pádem se dostavilo i povolení, ať si tam běží zpátky. Jen jsem doufala, že jí led neinspiruje k tomu, aby se vydala na hladinu ☐ . Nejde o nebezpečí, rybníčky jsou malý a mělký, ale nemusela by se v tom mrazivým ránu zmáchat. Páč to bychom museli tak nějak pak jít domů.

Což jsme teda nakonec stejně o nějakou tu chvíli šli. Protože madam se sice dostavila sama od sebe za námi poté, co jsme si šli pak s Rumíčkem hrát na louku, ale to jí rozradostnilo natolik, že si to zas napálila za ten panelák poslední. Došla jsem si tam v tichosti jí cvakla na vodítko, odpochoovali jsme domů, tam jela na pelech a my šli s Rumíčkem čekat ven balonek. A měli jsme čas jeden pro druhýho. Zkoušela jsem taky, zda nenajdeme jeho obojek, který jsme den před tím někde ztratili. Vůbec nechápu jak ale! Až doma jsem si uvědomila, že ho vlastně nemá. Obojek jsme nenašli, stejně tak jako Čikičítovej balonek ☐ . Ten taky během včerejšího odpoledne někde zmizel a na to jsem přišla ale až v té době, kdy jsme hledali ten obojek, že vlastně v kapse není. Bylo to zkrátka ztrátový odpoledne. A to nemluvím o těch klíčkách ☐ . Ty jsem ale někde zašubelila až po návratu z večerního venčení. Prostě nejsou. Aaach jo.

No tak když jsme nenašli ten obojek, tak jsme si prostě jen hráli. Rumouš oči jako talíře a byl

Blažej. Podle pokynů vždycky odcouval a já čutla dálku. Procvičovali jsme si krom couvání taky jiný blbinky a odměnou bylo vždycky vyčutnutí toho balonku. A taky krapet normálního procházení bylo, že jo, páč kdo by chtěl mít balonkovýho maniaka. ☹ . A pak jsme se vydali zpátky pro Tali. Otevřela jsem dveře a tiše ji přivolala z pelíšku. Sedla předpisově u dveří a čekala. Vyšli jsme znovu ven a až do určitý doby to byla úplně vyměněná Talinka. Krhounek jako vyšitej ☹ ☹ . Tak dostala povolení zaběhnout si dolů k potůčku a my si hráli s Rumíčkem kopečkovou hru.

Nebo takhle, šalamounsky jsem to zařídila tak, že si ji nakonec hrál Rumouš sám. Navedla jsem ho na dráhu uježděnou od bobů a já zůstala stát nahoře na louce. Kopec je tam prudkej a dlouhej a tak si to tam mohl řídit jak chtěl a jak potřeboval. Lítal po kopci jako splašilej. A Tali se mezitím několikrát doběhla ukázat, že ona je tady taky. A vždycky pokukovala po tom, co tam ten Rumouš kutí.

Bylo vidět, že by ráda balonek, jenže.... že jo.... s tím košem je to na nic. Ale protože se chovala opravdu dobře, řekla jsem si, že prostě zariskuju. Koš šel dolů a na střídačku se házelo jednomu a druhému, přičemž ten co zrovna neměl balonek a měl čekání pak dostal svolení honit toho, co byl v majetku balonku. Hezký. Moc hezký. Dřív, než by jí to omrzelo jsem hru skončila, balonek šel do kapsy, dostal každý odměnu, Tali košík a já zamířila do míst, kde nám to v tu sobotu všechno začalo.

Zpočátku to vypadalo, že dobrý, ale pak to zase cvaklo vypínačem a byly jsme v tom čísle zas. S tím rozdílem, že jsem na to měla světlo. Zalítne tam do toho místa a pak se z nepochopitelných důvodů prostě odpálí. A odpálí se značnou dálku. Okamžitě jsem se pochopitelně odpálila taky (tady jste v nevýhodě, když s sebou máte druhýho psa, kterýho musíte okamžitě přivolat) a dolítla do míst, kde momentálně úřadovala. Čupla jsem si na bobek a snažila se jí k sobě co nejkliďnějš přivolat, aby se mi neodpálila ještě dál. Povedlo se, čapla jsem ji za kšandy a odpochoďovaly jsme zpátky. Co to spouští, proč se to spouští to nevím, jen vím, kde se to spouští. A tak budeme halt trénovat. A Tali tak bohužel přijde o svou svobodu a my ..... no my holt taky.